

Hồi 29

Đôi hài rắc rối

Hôm sau, Tây Môn Khánh dậy trước, lên phòng khách uống trà. Mãi sau Kim Liên mới dậy, quơ chân tìm hài không thấy, bèn hỏi Xuân Mai. Xuân Mai đáp:

- Tối hôm qua, gia gia bồng nường nường vào thì Thu Cúc có phận sự thu dọn các thứ trong vườn.

Kim Liên gọi Thu Cúc ra hỏi. Thu Cúc đáp:

- Hôm qua tôi đâu có thấy nường nường mang hài.

Kim Liên bảo:

- Mà nói thế mà nghe được, tao không mang hài thì đi chân không à?

Thu Cúc nói:

- Nếu vậy thì ở trong nhà này chứ sao lại không thấy.

Kim Liên bực mình:

- Không thấy nên ta mới phải hỏi mày chứ, mày có đi tìm hay không?

Thu Cúc tìm khắp nhà cũng không thấy. Kim Liên bảo:

- Chẳng lẽ nhà này có ma, rồi ma nó giấu của ta? Có đôi hài của ta mà cũng thất lạc thì nuôi chúng bay trong nhà này làm gì?

Thu Cúc nói:

- Hay nường nường bỏ quên trong hoa viên rồi.

Kim Liên bảo:

- Mày nói lạ, hài mang chân tao mà lại ở trong vườn là thế nào?

Tuy nhiên cũng bảo Xuân Mai:

Người cùng con khốn này ra hoa viên thử tìm lại coi. Tìm không thấy thì bắt con Thu Cúc ra quỳ ngoài thềm cho ta.

Hai đứa dất nhau vào vườn tìm kiếm khắp nơi, kể cả dưới giàn bồ đào nhưng cũng không thấy.

Xuân Mai bảo:

- Mày thật không được cái tích sự gì, bây giờ biết tính sao hay là chạy qua Vương ma ma mua một đôi thế vào vậy.

Thu Cúc phản nài:

- Không hiểu ai đã lấy đôi hài của nương nương, quả là tối qua tôi không thấy nương nương mang hài về phòng. Hay là chiều qua chị mở cổng vườn cho Lục nương vào rồi chị đưa đôi hài cho Lục nương chẳng ?

Xuân Mai nổi giận mắng:

- Mày ăn nói ngu ngốc quá, sao tao lại đưa hài của Ngũ nương cho người khác làm gì. Vả lại tối qua Lục nương gọi cổng nhưng tao có mở đâu. Mày lo dọn dẹp chiếu và gối tối qua, chắc mày sơ sót nên mới mất, bây giờ lại định đổ bậy đổ bạ cho tao hay sao ?

Nói xong dẫn Thu Cúc vào thưa:

- Tìm không thấy.

Kim Liên bắt Thu Cúc ra quỳ ngoài thềm. Thu Cúc khóc nói:

- Xin để tôi vào vườn tìm lại xem sao đã, rồi xin chịu phạt sau.

Xuân Mai nói:

- Trong vườn đã tìm khắp nơi rồi, đến cả cây kim cũng tìm thấy được chứ đừng nói.

Thu Cúc bảo:

- Cứ để tôi tìm lại một lần nữa, tôi tìm không thấy thì nương nương đánh tôi chứ việc gì đến chị mà chị phải nói lời thôi.

Kim Liên bảo:

- Được rồi, ngươi cứ đi cùng với nó lần nữa xem nó còn tìm ở đâu cho ra.

Xuân Mai hậm hực cùng Thu Cúc trở lại hoa viên. Thu Cúc đi tìm thật kỹ càng khắp nơi nhưng vẫn không thấy. Xuân Mai bèn đánh Thu Cúc hai bạt tai rồi dẫn về, nhưng Thu Cúc đòi vào một ngôi nhà mát ở cuối hoa viên để tìm, vì nơi đó chưa tìm. Xuân Mai bảo:

- Nơi đó là phòng nghỉ ngơi riêng của gia gia, hôm qua Ngũ nương có tới đó đâu mà tìm.

Nhưng Thu Cúc không chịu, nhất định tới tìm. Tìm khắp trong phòng cũng không thấy, Thu Cúc mở một cái rương ra, Xuân Mai gắt:

- Rương đó đựng sách vở và các tấm thiếp của gia gia chứ có gì trong đó mà tìm.

Thu Cúc vẫn lúi húi tìm, thấy một gói giấy bèn mở ra, bên trong là một đôi hài màu đại hồng xinh xắn, đôi hài thêu hoa đúng là của Kim Liên, bèn đưa cho Xuân Mai coi mà bảo:

- Không thấy là gì đây, vậy mà vừa rồi chị dám đánh tôi.

Xuân Mai cầm lấy coi lại rồi lẩm bẩm:

- Đúng là hài của Ngũ nương, nhưng làm sao lại lạc vào đây được lạ thật.

Hai đứa quay về thưa với Kim Liên, Kim Liên hỏi:

- Thấy rồi hả? ở đâu vậy?

Xuân Mai đáp:

- Trong rừng đựng sách và thiếp của gia gia gia tại căn phòng mát của hoa viên, lại được gói bằng giấy hoa cẩn thận.

Kim Liên cầm đôi hài lên coi thì thấy đúng là bằng lụa hoa đại hồng tứ quý, thêu kim tuyến trắng, nhất nhất đều giống y như hài của mình, nhưng cái dây và khóa cột hài thì hơi khác đôi chút, của mình thì dây cột màu lục, mà đôi này thì dây cột lại màu thúy lam, bèn xỏ thử thì thấy hơi chặt. Kim Liên biết ngay đó là đôi hài của Huệ Liên, nhưng không hiểu tại sao lại ở trong rừng sách của Tây Môn Khánh. Ngẫm nghĩ một hồi, Kim Liên bảo:

- Thứ này không phải của ta. Con Thu Cúc mau ra quỳ ngoài thêm đi.

Lại bảo Xuân Mai:

- Bưng một khối đá, bảo nó đội lên đầu cho ta.

Thu Cúc khóc lóc:

- Không của nương nương thì của ai? Ấy là tôi tìm ra mà còn bị phạt, nếu tôi không tìm ra thì còn bị hành hạ đến thế nào nữa.

Kim Liên quát:

- Con khốn cầm miệng đi, đừng có nhiều lời.

Thu Cúc tức tưởi đi ra ngoài thêm quỳ xuống, Xuân Mai đặt một phiến đá nhỏ lên đầu Thu Cúc rồi quay vào hầu hạ Kim Liên.

Cũng sáng hôm đó, Kính Tế từ ngoài tiệm cầm một cái vòng bạc về nhà, đi tới cổng hoa viên thì một tên gia nhân có nhiệm vụ săn sóc hoa viên chặn lại hỏi:

- Cậu có cái gì vậy? Cho tôi được không?

Kính Tế đứng lại đáp:

- Cái này là của người ta đem tới cầm lấy tiền, cho may sao được Tên gia nhân nói:

- Cho tôi đi, tôi đổi cho cái này hay lắm.

Kính Tế bảo:

- Cái này là của người ta, nếu may muốn thì để tao cho may cái khác, nhưng may có cái gì mà bảo là hay lắm? Đưa tao coi thử đã.

Tên gia nhân bèn luồn tay vào bụng lấy ra một đôi hài đại hồng rất xinh đẹp, đưa cho Kính Tế coi.

Kính Tế cầm coi rồi hỏi:

- Ở đâu vậy?

Tên gia nhân cười khi khi đáp:

- Cậu ơi, để tôi nói cậu nghe. Chiều qua đó, gia gia cùng Ngũ nương uống rượu vui chơi dưới giàn bồ đào. Gia gia cởi hài của Ngũ nương ra mà đùa giỡn rồi bỏ đi. Sáng sớm hôm nay quét tước trong vườn, tôi mới nhặt được đó.

Kính Tế ngắm kỹ, thấy đôi hài cong như vầng trăng thượng tuần, hồng như màu sen, nhỏ chừng ba tấc, thì biết đúng là của Kim Liên, bèn bảo:

- Được rồi, may cho tao cái này đi, ngày mai tao đem cho may một cái vòng bạc.

Tên gia nhân nói:

- Cậu đừng đánh lừa tôi đấy nhé, ngày mai gặp cậu là tôi đòi đó.

Kính Tế bảo:

- Tao mà đánh lừa mày hay sao?

Tên gia nhân cười khi khi bỏ đi. Kính Tế ngẫm nghĩ:

"Mấy lần mình giỡn cợt với nàng, nàng không thuận lắm nhưng cũng không phản đối, nay đôi hài này đã lọt vào tay mình, thì mình thử một lần nữa xem sao".

Nghĩ xong, Kính Tế bỏ đôi hài vào tay áo rồi tới phòng Kim Liên. Từ xa Kính Tế đã thấy Thu Cúc đang quỳ ngoài thềm, hai tay đỡ phiến đá trên đầu, bèn bước tới cười hỏi:

- Sao lạ thế này? Bộ tính làm bà Nữ Oa đội đá vá trời hay sao?

Kim Liên đang ở trên lầu, nghe tiếng đàn ông, bèn hỏi Xuân Mai:

- Ai nói cái gì dưới đó vậy ?

Xuân Mai ngó đầu nhìn xuống rồi đáp:

- Cậu Trần đang hỏi Thu Cúc đó.

Kim Liên ngó đầu ra bảo:

- Cậu Trần à, trên này không có ai, mời cậu lên chơi. Kính Tế mừng lắm, bước vội lên, thấy Kim Liên đang chải đầu trước gương, bèn kéo ghế ngồi mà ngắm. Cả một suối tóc huyền chảy dài xuống, tỏa mùi thơm ngát. Những ngón tay ngọc vuốt theo suối tóc, rồi trầm nga lược bạc thoăn thoắt chải xuống, những cánh hoa mai côi cài lên. Chải đầu xong, Kim Liên gọi:

- Xuân Mai à, đem trà ra chứ.

Kính Tế mỉm cười yên lặng. Kim Liên hỏi:

- Cậu cười cái gì vậy?

Kính Tế đáp:

- Tôi cười vì Ngũ nương không nhìn thấy những vật mà Ngũ nương muốn tìm kiếm.

Kim Liên cười:

- Lại ăn nói dấm dớ rồi, tôi không thấy thì kệ tôi, ăn nhằm gì tới cậu ? Mà tôi tìm kiếm cái gì, làm sao cậu hiểu được.

Kính Tế vờ nói dối:

- Tôi đem tâm can chân thành của tôi mà nói, nhưng nương nương không muốn nghe thì để tôi đi vậy.

Nói xong làm bộ đứng dậy định xuống lầu. Kim Liên bước tới giữ lại:

- Đồ quỷ, con vợ Lai Vượng nó chết rồi, không còn ai để tơ tưởng nên mới tới đây trò chuyện chứ gì? Mà này, cậu bảo là tôi không thấy cái gì vậy?

Kính Tế bèn lấy trong áo ra đôi hài mà cười hỏi:

- Nương nương coi, cái này là của ai đây ?

Kim Liên kêu lên:

- Quỷ sứ, hóa ra là cậu ăn cắp của tôi, vậy mà tôi chửi mắng a hoàn từ sáng tới giờ, lại đang phạt nó nữa.

Kính Tế bảo:

- Làm sao tôi ăn cắp được?

Kim Liên nói; - Nhà này còn ai được ra vào tự nhiên nữa? Chính cậu đã tới đây ăn cắp của tôi.

Kính Tế bảo:

- Nương nương nói vậy mà nghe được hay sao? Mấy hôm nay tôi có tới đây đâu mà bảo là tôi ăn cắp ?

Kim Liên nói:

- Đồ quỷ, để rồi tôi nói với cha vợ cậu là cậu ăn cắp hài của tôi, xem cậu trả lời ra sao.

Kính Tế cười:

- Thì nương nương giỏi cứ nói với gia gia đi.

Kim Liên nói?

- Chứ tôi sợ gì cậu? Cậu còn nhiều tội lắm, nhất là cái tội chọc ghẹo tán tỉnh con vợ thằng Lai Vượng lúc trước. Bây giờ thì trước hết phải trả lại đôi hài cho tôi đã, rồi phải nói nguyên do tại sao mà cậu lại có được. Nói thật thì tôi tha cho.

Kính Tế bảo:

- Nương nương là người biết điều, tất nhiên cư xử cũng biết điều. Nương nương muốn lấy hài lại cũng dễ, xin đổi một vật gì cho tôi là xong. Còn không thì thiên lôi có đánh chết, tôi cũng không chịu trả?

Kim Liên nói:

- Á à giỏi thật, hài của tôi thì phải trả lại cho tôi, còn đòi đổi chác gì bây giờ?

Kính Tế bảo:

- Ngũ nương à, xin đổi cho tôi cái khăn tay thơm tho của Ngũ nương là được rồi, tôi sẽ xin trả đôi hài lại.

Kim Liên nói:

- Nếu vậy thì mai tôi tìm một cái khác cho cậu, chứ còn cái này gia gia nhìn quen mắt lắm rồi, cho cậu sợ không tiện.

Kính Tế bảo:

- Nương nương có cho tôi cả trăm cái khác tôi cũng không lấy, tôi chỉ xin cái khăn mà nương nương đang dùng đây thôi.

Kim Liên cười:

- Đồ chết dịch, tôi cũng không đủ hơi sức giằng co với cậu nữa.

Nói xong rút trong tay áo ra cái khăn nhỏ bằng lụa bạch thêu hoa đào màu hồng, chữ kim tuyến bạc, đưa cho Kính Tế. Kính Tế mừng lắm vội đưa tay nhận và nói lời cảm tạ. Kim Liên lườm Kính Tế mà dặn:

- Nhớ giấu kỹ đấy nhé, đừng để đại thư của cậu biết, cô ấy cũng mồm miệng không vừa đâu.

Kính Tế cười:

- Tôi biết rồi, nương nương không cần phải dặn.

Đoạn đưa đôi hài cho Kim Liên, đồng thời kể lại lời của tên gia nhân coi vườn về trường hợp nhặt được đôi hài. Kim Liên nghe xong mặt đỏ bừng nói:

- Thằng nô tài đó láo thật, dám đem hài của tôi ra đổi chác với cậu, để tôi nói với gia gia cho nó một trận.

Kính Tế vội bảo:

- Đâu được, đánh nó thì lòi ra vụ của tôi hay sao? Xin nường nường chớ có nói gì với gia gia làm gì, tha cho nó đi.

Kim Liên nói:

- Tha làm sao được mà tha? Nhất định tôi không tha nó.

Kính Tế hoảng sợ hết lời can ngăn. Hai người đang dùng dằng thì Lai An tới thưa:

- Gia gia đang cho tìm cậu để viết gì kia kìa. Gia gia đang đợi ở phòng khách đó.

Kính Tế vội đứng dậy đi ngay. Kim Liên tiễn Kính Tế xuống lầu rồi sai Xuân Mai lấy roi để đánh Thu Cúc. Thu Cúc kêu lên:

Tôi đã tìm được hài rồi, sao nường nường lại đánh tôi ?

Kim Liên bước ra, chìa đôi hài của mình do Kính Tế đem lại cho Thu Cúc coi rồi bảo:

- Cái thứ nhơ bẩn đó mà mày bảo là của ta hay sao? Đôi này mới là của ta.

Thu Cúc trợn mắt lên mà nhìn rồi nói:

- Sao lại kỳ quái thế này? Mà nường nường có nhiều hài chứ có phải chỉ có một đôi đâu.

Kim Liên quát:

- Mày đem hài của ai về rồi bảo là của tao, bây giờ lại dám nói láo, tao có nhiều hài, nhưng chẳng lẽ hôm qua tao có bốn cái chân để mang hai đôi hài một lúc hay sao?

Nói xong túm lấy Thu Cúc đánh mười roi đau điếng. Thu Cúc bước ra, khóc bù lu bù loa, bảo Xuân Mai:

- Đây là tại mày hết, mày mở cổng hoa viên cho người ta vào lấy trộm, rồi đổ tội cho tao để nường nường đánh tao. Xuân Mai mắng:

- Mày có phận sự Ôm chiếu và gối vào tối qua, mày bỏ đôi hài của nường nường lại nên mới lọt vào tay người khác. Nường nường đánh mày là đúng rồi, mày còn oán tao là làm sao? Nường nường còn thương mày nên mới đánh mày đó, nếu không nường nường thưa với gia gia thì thử hỏi mày có tan xương nát thịt không?

Thu Cúc nghe vậy thì sợ, bèn im lặng bỏ đi.

Trong khi đó Tây Môn Khánh gọi Kính Tế lên để viết thiệp chúc mừng, gửi đi theo lễ vật. Vì Hạ Thiên hộ vừa được làm Chưởng hình Chánh Thiên hộ

tại sở Đề hình Hoài An. Hôm nay các giới chức trong huyện cùng bạn bè thân thuộc làm tiệc tiễn đưa Hạ Thiên hộ đi nhậm chức mới. Xong xuôi, Tây Môn Khánh sai Đại An đem lễ vật đi, rồi bảo gia nhân dọn cơm ra, cùng Kính Tế ăn cơm nói chuyện. Cơm xong Tây Môn Khánh tới phòng Kim Liên. Kim Liên kể lại chuyện tên gia nhân giấu đôi hài của mình, đoạn nói thêm:

- Cũng tại chàng hết, ban ngày ban mặt mà tháo cả hài của người ta để cho thằng khốn đó giấu đi.

Sáng này nó định đem ra ngoài chắc là để bán, may mà tôi biết nên gọi vào lấy lại chứ không thì biết đâu mà tìm. Chàng phải đánh nó một trận mới được, để từ nay nó chừa cái thói đó đi.

Tây Môn Khánh không nói gì, chạy ra ngoài, cho gọi tên gia nhân coi vườn tới, thẳng tay đánh đập.

Tên gia nhân rống lên đau đớn. Tây Môn Khánh đánh tới lúc tên gia nhân nằm im dưới đất mới thôi. Tên gia nhân ngất đi, hai vợ chồng Lai Chiêu vội chạy tới cứu, lát sau mới tỉnh, nhưng mặt mày toàn máu. Vợ chồng Lai Chiêu bèn dẫn về phòng săn sóc và hỏi nguyên do, lúc đó mới biết là do chuyện nhặt hài của Kim Liên mà ra nông nổi. Tên gia nhân này lại là con của vợ chồng Lai Chiêu nên hai người giận Kim Liên lắm.

Liên trong mấy hôm, vợ Lai Chiêu đi ra đi vào trong nhà trong bếp đều chửi đổng mắng tây, đá mèo quèo chó rằng:

- Con dâm phụ khốn kiếp, con tao đâu có thù oán gì với nó, vả lại con tao mới mười một mười hai tuổi đã biết gì đâu, vậy mà nỡ ỏn thót để cho nó bị đánh sặc máu mồm dòn máu mũi, thừa sống thiếu chết như vậy bao giờ không. Con dâm trời đánh thánh vật điều tha quạ mổ đó là ghê lắm.

Tuy nhiên những lời đó không tới tai Kim Liên.

Hôm đó sau khi đánh tên gia nhân, Tây Môn Khánh trở vào với Kim Liên, thấy Kim Liên mang đôi hài xanh thì bảo:

- Sao lại mang hài màu này, khó coi quá.

Kim Liên đáp:

- Tôi chỉ có một đôi màu hồng, bị thằng gia nhân đó giấu đi nên phải mang tạm đôi này.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ngày mai nàng bắt đầu làm thêm một đôi mới màu hồng, nàng không biết là ta chỉ thích nàng mang hài màu hồng hay sao?

Kim Liên nói:

- Nhắc tới hài màu hồng tôi mới nhớ.

Đoạn quay lại bảo Xuân Mai:

- Người vào lấy đôi hài lúc này ra đây xem gia gia có nhận ra không?

Xuân Mai đưa đôi hài của Huệ Liên ra, Tây Môn Khánh nhìn rồi bảo:

- Ta đâu có biết hài này của ai.

Kim Liên cười nhạt:

- Chàng nhìn mà không nhận ra hay sao? Thôi đừng vờ vịt nữa, của con vợ thằng Lai Vượng chứ còn của ai vào đây. Đôi hài nhơ bẩn đó coi vậy mà quý lắm, nếu không thì sao lại gói kỹ, cất cẩn thận chung với sách vở và các tấm thiếp trong rương. Đôi này quý lắm, sao con dám phụ chết đi mà không cho nó đem xuống A tỳ địa ngục luôn, hay còn giữ làm kỷ niệm.

Lại chỉ vào Thu Cúc mà bảo:

- Con khốn này nó tìm ra đấy, tôi đã đập cho nó một trận rồi.

Lại bảo Xuân Mai:

- Mày liệng đôi hài này đi cho khuất mắt tao.

Xuân Mai liệng đôi hài của Huệ Liên ra ngoài sân rồi bảo Thu Cúc:

Thưởng cho mày để mày mang đó.

Thu Cúc chạy ra nhặt đôi hài bảo:

- Đúng là của nường nường mà sao lại liệng đi, vả lại chân tôi làm sao mang vừa.

Kim Liên ngồi trong nghe được bèn quát:

- Con khốn kia, mày nói cái gì vậy? Mày gọi dám phụ là nường nường phải không? Con dám phụ đó là vợ của chủ mày phải không? Nếu không, sao mày quý đôi hài đó thế? Người ta đã liệng đi mà mày còn nhặt lên? Con khốn nạn, đồ phản chủ.

Thu Cúc im lặng cầm đôi hài ra ngoài, nhưng Kim Liên gọi giật lại mà bảo:

- Đem con dao lên đây, để ta chém tan đôi hài khốn nạn đó ra, để cho con dám phụ Huệ Liên muôn kiếp cũng không được siêu sinh.

Đoạn quay bảo Tây Môn Khánh:

- Chàng nghe vậy thì đau lòng lắm phải không?

Tây Môn Khánh cười:

- Nàng muốn làm gì thì cứ làm, tôi chẳng nghĩ gì cả.

Kim Liên nói:

- Nếu quả chàng không nghĩ gì tới con khốn đó thì chàng thề đi, chỉ sợ không dám thề mà thôi. Tôi biết quá mà, con khốn đó đã chết, vậy mà chàng còn giữ đôi hài của nó để sớm tối đem ra nhìn ngắm mà tưởng nhớ đến nó, còn chúng tôi đây thì coi như bỏ. Chàng đã không nghĩ đến chúng tôi thì làm sao bảo chúng tôi một lòng chung thủy với chàng cho được.

Tây Môn Khánh phát vào vai Kim Liên rồi cười bảo:

- Thôi đi, đừng ghen tuông khó coi, lúc nó còn sống, ta chưa thấy nó thất thố điều gì với nàng cả, nay nó chết, nàng cũng không nên nói gì nữa.

Nói xong leo lên giường mà ngủ.

oOo